

Marian Głosek, Leszek Kajzer, Tadeusz Poklewski

Zgierz. Stanowisko 7

Informator Archeologiczny : badania 2, 208-209

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

krawędź kopca oraz domniemaną fosę i wał; wykop II /2 m x 1,20 m/ usytuowano w pobliżu centrum kopca. W obu wykopach stwierdzono w obrębie kopca warstwę intensywnie czarnej ziemi, zalegającą bezpośrednio w calcu na głęb. ok. 120 - 160 cm od powierzchni, zawierającą dość liczne fragmenty naczyń częściowo przepalonych oraz drobne fragmenty spalonych kości.

Wyniki badań pozwoliły na stwierdzenie, że mamy do czynienia z dużym kurhanem ciałopalnym, którego chronologię można ustalić na podstawie materiału zabytkowego na wczesny okres wpływów rzymskich.

ZGIERZ
Stanowisko 7

Zakład Archeologii Polskiej
Środkowej IHKM PAN w Łodzi

Badaniami kierował mgr Marian Głosek przy współudziale mgr Leszka Kajzera /autor sprawozdania/ i pod opieką dr Tadeusza Poklewskiego. Finansował IHKM PAN na zlecenie MRE w Zgierzu. Pierwszy sezon badań. Osada z późnego okresu wpływów rzymskich.

Osada leży na kępie wyniesionej ok. 80 cm nad powierzchnią łąk. Znajduje się ona na dnie doliny na lewym brzegu doliny rzeki Bzury w odległ. ok. 80 m od jej dzisiejszego koryta. W br. zbadano płaszczyznę o powierzchni ok. 215 m². Na obszarze tym odsłonięto szereg płytkich jam ze spalenisną i kamieniami oraz znaczną liczbę małych dołków /średnicy ok. 5 cm/, których kształt wydaje się wskazywać, że przynajmniej w części są to ślady po słupkach. Ponieważ niektóre z nich układały się w odcinki dwu

równoległych szeregów na otoku owych płytkich jam, być może pozostałości te interpretować można jako ślady domostw o ścianach plecionkowych z otwartymi paleniskami wewnątrz. Jedyne inwentarz sabytkowy to ceramika lepiąca ręcznie, oraz toczona na kole, którą datować należałoby łącznie na IV wiek n.e. Do osady tej zaliczyć można obiekt o niewyjaśnionej funkcji, prawdopodobnie produkcyjnej, w postaci małej jamy workowatego kształtu, o ściankach i dnie wylepionych przepaloną gliną, ze śladami dwu lub trzykrotnego naprawiania. Wypełnisko jamy stanowiła ziemia przemieszana o barwie intensywnie czarnej. Nadto odsłonięto na stanowisku narożnik spalonej chaty, z której ścian, prawdopodobnie zrębowych, zachowały się fragmenty spalonych belek. Ujawniony tu materiał ceramiczny pozwala dość pewnie datować omawianą chatę na XIII wiek n.e.

Ponieważ odkryte na stanowisku 7 materiały z IV i XIII wieku są pierwszymi z tych epok śladami osadnictwa na terenie Zgierz, badania będą kontynuowane w latach następnych aż do zupełnego wyeksplorowania obiektu.